

GAETANO MOLLO (născut la 14 august 1947) este profesor de pedagogie generală și socială la Facultatea de Litere și Filosofie a Universității din Perugia. Între 2004 și 2008, a fost președinte al cursului de licență pentru Filozofie și Etica relațiilor umane.

A publicat peste două sute cincizeci de articole, eseuri și studii de specialitate și următoarele cărți: *Educare alla soggettività* (1980), *Al di là dell'angoscia* (1988), *A scuola di valori* (1996), *La via del senso* (1996), *La conquista della coscienza* (2001), *L'arte dell'insegnamento* (2002), *Il senso della formazione* (2004), *Pietro Ubaldi biosofo dell'evoluzione* (2006). Înafara cărții de față (apărută în mai multe ediții, începând cu anul 1999 și distinsă cu premiul național *Il viaggio infinito* și premiul internațional *San Valentino d'Oro*), a publicat volumele de poezie *Volare alto* (1985), *Fede caparbia* (1989) și romanul *Padrone* (2009 – premiul internațional *Pegasus*, 2010).

Locuiește într-o casă construită în mijlocul unei păduri de stejari de lângă Perugia, care i-a servit drept sursă de inspirație pentru *Rāmurosul*.

(site: www.gaetanomollo.it)

PAOLO LISANDRELLI ilustrator și pictor, prezent, din 1975, cu expoziții personale și colective în Italia și în străinătate. Locuiește și muncește la Perugia, în Italia, și Aarau, în Elveția.

Gaetano Mollo

RĀMUROSUL

Povestea unui copacel
care avea o mare dorință
de a descoperi lumea

În românește
de
GABRIELA LUNGU

Ediția a II-a

LIMES
2015

Începuse să se lase seara. Anotimpului
resoarelui urmăset cel al vântului. Care suflare
tare, dar nu atât de tare încât să nu i se poată
rezista.

Rămurosul învățase să devină ospitalier: bogatul său frunziș, cândva motiv de mândrie și semn al aspirației spre orizont, devenise îmbrățișare vitală, capabilă atât de resemnare cât și de speranță. Ba, mai mult, speranța lui, cea care îl ajutase să trăiască viața din pădure, era tot atât de mare pe cât era resemnarea privind pretenția de a vrea să înțeleagă și să controleze totul.

Nu putea să meargă împotriva vietii, putea să meargă doar împreună cu ea.

Se aprobia anotimpul Gerului, întotdeauna temut. Acum îl aștepta cu mult calm, fără să-i mai fie frică de el.

Și, deodată, băgă de seamă că în jur răsăriseră niște ființe fragile, pe care, după frunze, le recunoștu asemenea lui.

Și simți că rădăcinile îi vibrau, în timp ce noile ființe creșteau ca și cum s-ar fi hrănit din ele și, asemenea lui, s-ar fi întins spre soare.

Și înțelese că era pădurea, care continua să trăiască în curgerea firească a timpului fără sfârșit, reinnoindu-și speranța într-o amplă și comună respirație.

Împreună.

Acum, cînd se înțindea cărțea dorinății noastre
înțelește vîntul, acum poate să ne bucurăm de
tot și să acceptă opusul său, căci dă putere și să
prinsească pămîntul, împreună cu multeaga pădure,
pentru că suntem că, doar împreună cu cedrela, cea ce spune răstătoare și ceea ce spune

CUPRINS

Prezentare	5
I. LUMINA	9
II. SPRE ÎNĂLTIMI.....	15
III. CREȘTEREA.....	21
IV. PRIVIRE ÎN ZARE	27
V. FOŞNET DE FRUNZE	33
VI. ROZA.....	41
VII. MONSTRUL MECANIC.....	49
VIII. SINGURĂTATEA RAMURILOR	57
IX. DINCOLO DE ORIZONT	65
X. ÎMPREUNĂ	73

Respect pentru oameni și cărți

împreună cu Libris îți aduce în viață cunoștințe și cunoștințe

împreună cu Libris îți aduce în viață cunoștințe și cunoștințe
cineva și o mânecă bună de a cunoaște. Împreună
cunoștință umană. În ceea ce poate deriva faptul
de a nu depăși limită, de a nu rezista și de a
căuta cunoștință și să apără cunoștința realizată.

Deține cunoștință și cunoștință care este
potrivită pentru omuri, pot fi cunoștință intelectuală și
omnică și copilară, potrivită pentru om și nu potrivită
omului său și intelectuală, potrivită pentru om și nu potrivită
omului său și intelectuală, potrivită omului și nu potrivită
omului său și intelectuală.

Слово
како
същност
и съдържание
на языке
и смысле
на языке
и смысле
на языке
и смысле

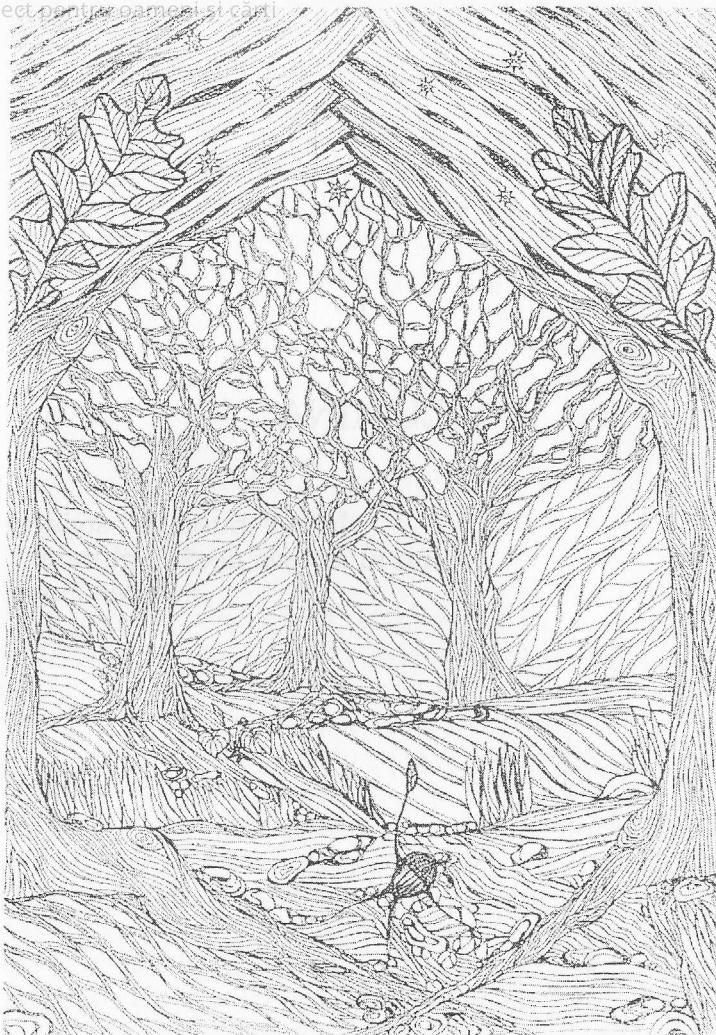
I

LUMINA

«Într-o bună zi stejarul
nu fu altceva decât o ghindă».

J.Baden Powel

„Într-o bună zi stejarul
nu fu altceva decât o ghindă».
J.Baden Powel

«Era afară!»

se ascunțe în întunericul noptii, să se adune în grădini și parcuri, să se adune în lumina soarelui, să se adune în lumina lunii, să se adune în lumina zilei, să se adune în lumina noaptei.

Pe neașteptate, într-un mod violent, copleșitor, orbit de toată lumina lumii. Ca o durere intensă, adunată toată în piscul ființei sale. Cu un brânci incontrolabil, împotriva a tot și fără să-și dea seama de ceva.

Era afară!

Un afară care era și un înăuntru. Ieșit dintr-o realitate întunecată și dură, ajuns într-o realitate strălucitoare și moale. Prea luminoasă, aproape orbitoare.

Străpunse pământul și i se părea că frânsese universul. Explodase din rana aceea, încă atât de vie în el, atât de indiferentă la tot ce îl înconjura.

Apoi încetul cu încetul, când începu să nu mai simtă durerea și să suporte lumina orbitoare, apărură în jurul lui imagini înfricoșătoare cu forme diferite și în culori schimbătoare...

Copaci mulți, înălțându-se trufași și mândri spre cer. Copaci mulți, puternici și bine prinși de pământ. Copaci mulți, strânși cu bucurie în jurul trunchiurilor. Copaci mulți și imenși! Ca niște uriași tăcuți, ca niște cavaleri neînfrânti.

Cu teama de a fi acolo, cu un infinit respect pentru ei, dar, asemenea lor, prezent în acel loc! Cu reținerea și uimirea celui care simte că a făcut o breșă în curgerea veacurilor, el, cel fără de trecut.

Și, totuși, avea un trecut. Îl simțea. Fără amintiri îndepărtate, doar cu un îndemn pe care-l simțea venind din adânc, hotărât și liniștit.

Și, aşa, atunci când și-a ridicat privirea și a reușit să suporte vederea acelor ființe uriașe, înălțându-se maiestuoase și aproape atingând cerul, a simțit un amestec de teamă și îndrăzneală, semănând mai mult a obrăznicie decât a curaj.

Începea să se întindă. Strâns în ființa lui, sprijinit de partea ascunsă, de energia aceea închisă în întuneric ca un palpitant impuls vital.

Există! Își dădu seama că are în jurul său un spațiu. Un spațiu mic, dacă îl compara cu acela al Copacilor Uriași, dar în întregime al său, spațiul familiar și cald în care se recunoscu pe sine.

Tot atunci își dădu seama că alături există o altă ființă și mai mică decât el; o ființă de un violet palid, sprijinindu-se miraculos pe o tulpiță aproape invizibilă: o ființă pe cât de frumoasă pe atât de delicată.

Se simți cu totul diferit. Intui că, în comparație cu florica aceea, care îi apărea deja atât de deosebită și de perfectă în delicatețea ei, el nu se prea putea defini. Simți asta cu admirare. Remarcă în clipa aceea și respectuoasa duioșie cu care era privit de Viorel.

Da, Viorel, o minusculă armonie de petale.

Și aşa trecu ziua, fără ca, aparent, să se schimbe ceva. Pădurea era aceeași, și totuși era ca și cum ar fi fost zugrăvită pentru prima oară.

Apoi, cu umbrele ei prelungi, sosi noaptea.

De jur împrejur, enorme pete întunecate începură să acopere iarba. O senzație de singurătate își făcu loc printre întunecoase și uierături de vânt, fugi și urmăririi.

Totul păru să dispară în întuneric. Nu reușea să-l mai zărească nici pe Viorel, care, în timpul zilei, era totuși foarte aproape de el.

Și în bezna care îl înconjura își întoarse privirea spre cer. Printre piscurile munților întunecați ai Copacilor Uriași strălucea o fâșie mai clară, cu minusculе puncte luminoase: partea lui de cer.

Fără să-și dea seama, privirea i se opri pe o mică stea, nici mai mare, nici mai luminoasă decât altele. Avu, privind-o, o senzație de siguranță deplină. Simți că îndreptându-și spre ea propria solitudine, era consolat. Simți că era steluța lui, că lucea pentru el: Luminița, în noapte, putea să-l ajute să-și înfrângă neliniștile.

Și Luminița era tăcută, asemenea lui Viorel. Și aşa cum Viorel îl înduioșase, Luminița îl consolase, iar el avea nevoie de duioșie și consolare. Ei erau acolo pentru el.

Și datorită lor, datorită apropiерii de o corolă delicată și depărtării de punctul acela luminos, reuși să suporte senzația aceea de inumană descumpărare.

Noaptea trecu. Luminița dispără în dumnezeiasca ivire a zorilor. Viorel reapără puțin amețit, dar fu imediat gata să se bucure de jocurile luminii matinale.

Se simți imediat îmbărbătat. Văzu arătându-se din nou Copacii Uriași, indiferenți, dar fără să mai fie înfricoșători.

Era din nou zi. Lumina, mai puțin orbitoare, devinea acum prietenă a miilor de imagini din jur.

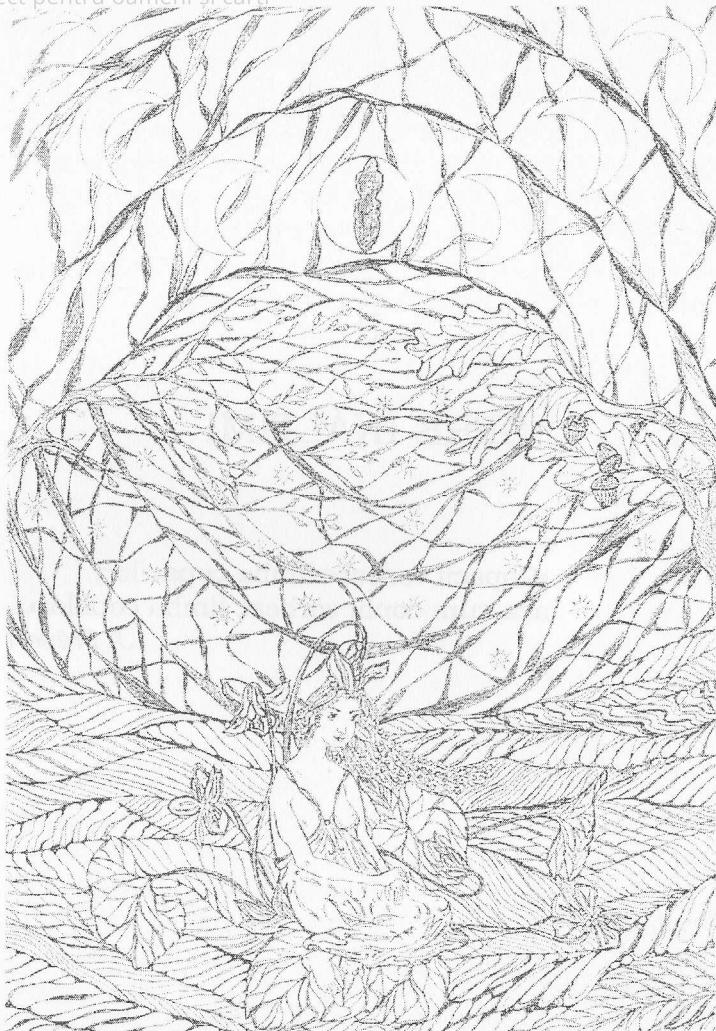
Începea aventura.

II

SPRE ÎNĂLTIMII

«Copacii vorbesc limba copacilor,
aşa cum copiii vorbesc limba copiilor».

J. Prévert

«Anunțare a atât de aşteptatului timp al florilor».

In fiecare zi, simțea tot mai mult că rostul lui era să crească. O simțea mai ales în anotimpul florilor, când micile făpturi armonioase reapăreau și Viorel, credincios și tăcut și în ciuda faptului că era tot mai subțirel și mai delicat, începea să-i țină din nou companie.

Pofta de a crește era permanentă, chiar dacă se manifesta în mai multe feluri.

Dacă în anotimpul florilor aceasta era o forță puternică, imposibil de oprit, anotimpul soarelui însemna pentru el o bucurie a întregii ființe, căci atunci era cuprins de plăcerea de a vedea cum se întărește și face scoarță.

În anotimpul vântului, în schimb, fremăta, simțindu-se flexibil și rezistent.

Simțea o infinită plăcere jucându-se de-a „scoate rădăcini”. Era un joc care presupunea să se agațe de pământ cu toate rădăcinile, și să încerce, atunci când vântul începea să sufle în rafale, să nu se lase copleșit de forță atât de arogantă și de obraznică a acestuia.

Acesta era anotimpul vântului, vremea din an în care inventa cele mai multe jocuri. Atunci, când rafalele nu erau prea puternice dar vântoasele îi răvășeau pletele, se distra adesea cu „jocul-fluierului”, care consta în încercarea de a scoate un sunet cât mai lung. Acesta a fost jocul care l-a ajutat să cunoască alți copacei asemenea lui, cu care deseori se lua la întrecere.

Dorința lui de a crește rămânea aceeași chiar și în anotimpul gerului, când, pe timpul nopții, lumișul îngheța și frigul făcea ca toți copacii să se strângă în scoartă.

În acest anotimp, pe care-l petreceau aproape în întregime în întuneric, devinea conștient cât de importante erau razele călduțe ale soarelui cu care se juca de-a „umbra-ce-fuge”, amuzându-se văzând cum, sub Copaci Uriași, se formau figuri întunecate, cu formele cele mai ciudate, care se întindeau pe pământ până ajungeau să se unească unele cu altele, alcătuind adevărate minunătii caleidoscopice.

Până la urmă, tot jucându-se, își dădu seama că sub el crescuse o umbră subțire și nesigură, legată chiar de locul din care pornea fragilul său trunchi. O senzație nelămurită îl făcea atunci să opună o anumită rezistență față de umbra care îl privea atât de direct, o rezistență alcătuită din spaimă și reținere.

În anotimpul gerului, când își făcea apariția Pacea Albă, „jocul-umbrei-ce-fuge” se transforma în jocul „reginei-umbrelor”. Vremea aceea, când pădurea era acoperită de o misterioasă mantie albă, era evenimentul cel mai plin de farmec al anului.

În acele zile, totul intra în Împărăția tăcerii: Copaci Uriași se împodobeau cu moi și imaculate mantii și păreau să nu mai dorească altceva decât să se odihnească, închiși în măreția lor. Așa că nu-i rămânea altceva de făcut decât să aleagă umbra cea mai frumoasă, cea care se ivea din zăpadă ca o sculptură pe cale de a prinde viață. Iar el o alegea întotdeauna pe Regina-umbrelor, care era cea mai seducătoare din toate, cea mai plină de

farmec și cea mai armonioasă imagine pe care pădurea știa să o născocească.

În anotimpul zăpezilor, auzea până și unul dintre cele mai blânde zgomote ale pădurii: fâlfâitul ușor și neîncetat al vrăbiuțelor în căutare de hrana. În afara zgomotului făcut de ele părea că în pădure nu se mai auzea nimic altceva; totul era învăluit în mister. Apoi, încetul cu încetul, bufnituri usoare spărgeau liniștea: era semn că haina de zăpadă a ramurilor începea să se topească.

Chiar și acesta era un prilej de joacă: de pildă, de-a „ghici-bufnitura”. Jocul consta în a paria de pe care Copac Uriaș urma să cadă primul norișor de zăpadă. Apoi se termina și cu „ghici-bufnitura” și pădurea își regăsea chipul dintotdeauna, ba chiar mai clar și mai fantastic ca înainte. Era semnul care anunța atât de aşteptata întoarcere a anotimpului florilor.

O dată cu anotimpul florilor își făcea apariția dansul-picăturilor, acompaniat când de un clinchet ritmat și înăbușit, de abia perceptibil, când de un ropot intens și frenetic, asemenea unei fugi.

Odată cu ploaia, trăia o mulțime de senzații puternice: de la răceala trunchiului, pe care îl simțea îngroșându-se tot mai mult, la gâdilatul delicat al puținelor lui frunzulițe, de abia răsărite, pe cât de fragede pe atât de curioase și de descurcărețe.

Totuși, cea mai frumoasă și mai plină de farmec senzație era cea provocată de ceea ce începuse să perceapă ca fiind Împărăția întunericului. Iar asta se întâmpla mai ales după o ploaie torrentială. Atunci simțea un fel de freamăt